

Wskazówki dla rodziców i wychowawców dzieci jękających się

1. Nie zwracać uwagi na początki jękania. Pomoże tu przykład wzorowego mówienia, życzliwość, dawanie jękającemu się dowodów, że wszyscy go rozumieją, że może kontaktować się z ludźmi.
2. Izolować od spieć i konfliktów domowych.
3. Dbać o właściwe zorganizowanie wolnego czasu.
4. Nie pozwalać oglądać telewizji poza programami dziecięcymi, młodsze dzieci i bardzo wrażliwi chronić przed filmami dla dorosłych.
5. Bez kontroli i zaleceń lekarskich i psychologicznych, nie przestawiać dzieci leworęcznych na praworęczność.
6. Stosować gimnastykę rytmiczną, śpiew (śpiewanie i szept ułatwia płynność wypowiedzi).
7. Uświadomienie kolegów jękającego się w jego nieobecności o wspólnej odpowiedzialności za jego stan. Nie dopuszczać do drwin i wyśmiewania się z niego.
8. Nigdy nie mówić o jękaniu przy dziecku, udawać, że się nie zauważa jego potknięć, nie przerywać wypowiedzi, nie kończyć za dziecko.
9. Likwidować aspołeczne skłonności jękających się przez wciąganie ich w życie towarzyskie, zabawy i gry zespołowe jak też do działania w organizacjach dziecięcych i młodzieżowych.
10. Darzyć jękających się zaufaniem, powierzać im odpowiednie funkcje niewymagające za dużo mówienia - dzięki temu przywracamy im wiarę w siebie.
11. Zwalniać od ustnych zadań wymagających płynnego wysławiania się takich jak: szybkie liczenie, recytowanie reguł, formułek, opowiadań i czytanie bez przygotowania.
12. Nagrywać ukradkiem bezbłędne wypowiedzi, by przez ich odtworzenie przekonać dziecko o jego postępach.
13. Eliminować gry i zabawy ruchowe powodujące duże zmęczenie.
14. Zachęcać jękającego się do pracy nad własną mową, uczyć panowania nad emocjami.
15. Czynić wszystko, by jękające się dziecko nie czuło się ośrodkiem powszechnego zainteresowania, a jednocześnie miało świadomość, że zawsze może liczyć na życzliwą pomoc.
16. W przypadku leczenia dziecka w poradni specjalistycznej stosować wszelkie zalecenia lekarskie.
17. W czasie wywołania dziecka do odpowiedzi ustnych należy zwracać uwagę na tempo mówienia, które nie może być przyspieszone.
18. Umiejętnie stosować nagrody i kary.
19. Dbać o to, by mowa dziecka była realizowana zawsze na wydechu.

Bibliografia:

Tarkowski Z. „Jękanie wczesnodziecięce” Warszawa 98

Tarkowski Z. „Jękanie” Warszawa 99

Red. Gałkowski T., Jastrzębowska G. „Logopedia” Opole 99

Haponiuk E., Witkowska E. „Gdy moje dziecko jąka się” Gdańsk 89

Sawa B. „Dzieci z zaburzeniami mowy” Warszawa 90

Opracowanie: mgr Jadwiga Nasuta

logopeda

PP-P w Końskich